

РЕШЕНИЕ

№ 7447

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4257** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. Г. Г. чрез адвокат Т. Р. срещу Решение № 2153-21-92 от 02.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.- град. С горепосоченото Решение е оставена без уважение жалбата на В. Г. Г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/226 от 26.01.2018 г. на Длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване“ като неоснователна и му е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Поддържа се, че Разпореждане № [ЕГН]/226 от 26.01.2018г. на Длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване“ е издадено в нарушение на чл.59, ал.2, т.3 АПК, както и че е необосновано. Иска от съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител адвокат Р. жалбата. Претендира присъждането на разноски, за които представя списък. Прави възражение за прекомерност на юрисконсутското възнаграждение.

Ответникът-Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. П. оспорва жалбата като неоснователна. В открито производство по чл.193 от ГПК оспорва представените от жалбоподателя документи, удостоверяваща трудов стаж в Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“ - трудова книжка № 1011/02.06.1971г., УП -30 № XIV-72/28.09.1991г., УП-30 № 16-3/15.01.1999г. и УП-2 № 16-2/15.01.1999г., като моли съдът да приеме оспорването

за доказано. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от пълномощника на жалбоподателя. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в максимален размер.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление вх. №МП-777 от 14.01.2009 г. /обр. УП-1/ до Директора на ТП на НОИ [населено място] Г. Г. с постоянен адрес [населено място], [улица]/37 е депозирал искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Към заявлението е представил изискуемите по Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ документи, доказващи осигурителен стаж и доход до датата на инвалидизиране - 01.12.2008 г., определена с Експертно решение №2440/01.12.2008 г. на ТЕЛК обща П. при МБАЛ „Р. А.“ [населено място]. Видно от данните, попълнени в заявлението, се установява наличие на подробен опис на наличния стаж, с посочени по номера удостоверителни документи, наименование на работодател и периоди на полагане на труда при всеки от тях. Жалбоподателят е декларирал, че е запознат с документите вписани в опис и няма неописан осигурителен стаж, така също, че не се осигурява от 01.01.1995г. В заявлението си още е вписал, че няма претенции към неприключения трудов стаж, тъй като дължи вноски към ДОО и желае пенсията му да бъде отпусната в минимален размер без осигурителен доход. Вписал е така също, че има две военни книжки, поради неспазен договор.

След извършване на преценка на правото на исканата пенсия по представените документи, с разпореждане №[ЕГН]/25 от 11.02.2009г. на ръководител пенсионно осигуряване при ТП на НОИ [населено място], на В. Г. е била отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74, ал.1 от КСО, считано от 01.12.2008 г. за срока на инвалидността, определен от ТЕЛК – до 01.12.2010г., при зачетен осигурителен стаж до дата на инвалидизиране в размер на 18 год., 10 мес., 05 дни, като съгласно чл.75, ал.4 от КСО е определена за изплащане в минимален размер. В мотивите на разпореждането е посочено, че пенсията се отпуска в минимален размер без осигурителен доход по заявление на лицето.

Със заявление вх. №2113-21-7889/19.09.2017 г., депозирано в ТП на НОИ – С. [населено място] е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на §4 от ПЗР на КСО. Към заявлението, освен представените през 2009 г. пред ТП на НОИ [населено място] документи за осигурителен стаж, са приложени за първи път и:

1. трудова книжка № 1011/02.06.1971г., изд. от ЖП-Завод Г. Д., в която от същия завод има заверен стаж за периодите от 02.06.1971 г. до 13.01.1974 г., от 30.10.1974 г. до 10.01.1975 г. и от 15.10.1990 г. до 20.08.1991 г. на длъжност „шлосер по ремонт на машини в леярен цех“ в ЖП-Завод Г. Д. и от 01.01.1995 г. до 31.12.1998 г. в ДФ С. СМИ Строймашремонт на длъжност „шлосер по ремонт на машини в леярен цех“. При дължимата от пенсионния орган проверка е установено, че осигурителя издал трудовата книжка - Държавно стопанско обединение /ДСО/ “Български държавни железници” е образувано с ПМС №27 от 20.11.1970 г. за образуване на Държавни стопански обединения /обн.ДВ, бр.5 от 19.01.1971 г./ С Разпореждане на Министерски съвет № 125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн.ДВ,бр.68/1976г./ е образувано Стопанско обединение /СО/ “Български държавни железници” - [населено място] на основата на

ДСО "Б.". В печата, с който на 31.01.1974 г. и на 10.01.1975 г. са оформени в трудовата книжка първите два периода в Ж., е вписан само заводът, без запис в него - ДСО Б. /стр. 11 и стр.13/. Аналогична разлика съществува и в третия запис, направен в трудовата книжка за периода 15.10.1990 г. – 20.06.1991 г. /стр.15/, същият е подпечатан с печат с вписана в същия Ф Б. - „Г. Д.". Както бе посочено по-горе това наименование на предприятието не отговаря на действителното наименование на завода към 1991 г.

2. удостоверение обр. УП-30 изх. №XIV-172/28.09.1991 г., изд. от Железопътен завод С. за трудов стаж за периодите от 02.06.1971 г. до 13.01.1974 г., от 30.10.1974 г. до 10.01.1975 г. и от 15.10.1990 г. до 20.08.1991 г. на длъжност „шлосер по ремонт на машини в леярен цех“ в ЖП-Завод Г. Д.. Установено е от пенсионния орган при проверка достоверността на представения документ, че с наименование Ж. „Г. Д.“ предприятието съществува до 1989 г., когато СГС регистрира под №27/25.04.1989 г. Държавна фирма „Транстехника“ – С., във вр. с Решение на МС № 50/1989г., съгласно което от обнародването в ДВ /направено в бр. 40/26.05.1989 г./ прекратяват дейността си изброени правни субекти, включително и Ж. „Г. Д.". След създаване на Фирма Б. и по силата на нарочна заповед на МИП от 1990 г., заводът е включен в състава на новата държавна фирма под ново наименование. В тази връзка безспорно се установява, че още през 1989г. Ж. „Г. Д.“ е прекратен като самостоятелен правен субект и е част от състава на други фирми, поради което поставеният в обсъжданото удостоверение обр. УП-30 от 28.09.1991г. заверителен печат не съответства на действителното наименование на същия и правния му статут към посочената дата и сочи за неистинност на документа. При съпоставка на печатите се установява, че този, поставен на протокола от 14.12.1999г. представен от жалбоподателя и положения в удостоверение обр. УП-30 № XIV-172/28.09.1991г. се различават. От една страна, по съдържание, тъй като в печата поставен на протокола е вписано „Железопътен завод - Ф „Б.“ С., докато в печата, положен на удостоверението е вписано „Ж. „Г. Д.“ - С. Ф „Б.“, а от друга страна и по графичното изображение в средата на печата, което е различно позиционирано спрямо записа във външния кръг.

3 .удостоверение обр. УП-30 изх. №16-3/15.01.1999 г., изд. от ДФ "С." СМИ „Строймашремонт“, за периода 01.01.1995 г. - 31.12.1998 г. Същото съдържа запис, че ДФ Строймаинженеринг СМИ Строймашремонт е правопреемник на СО Вагоностроене и ДФ Транстехника със заповед №54/14.06.90 г. на МИП.

4. удостоверение обр. УП-2 с изх.№16-2/15.01.1999 г., издадено от ДФ "С." СМИ „Строймашремонт“, за осигурителен доход за периодите от 01.01.1995 г. до 31.12.1996 г. в размер на 1 001 316,00 лв./неденом./; от 01.01.1997 г. до 31.12.1997 г. в размер на 4 548 466.00 лв. и от 01.01.1998 г. до 31.12.1998 г. в размер на 6 207 034,00 лв.;

При тези документи осигурителният орган е констатирал несъответствие между наименованието на работодателя ДФ „Строймашинженеринг“ – СМИ „Строймашремонт“, посочен в положения щемпел като издател на обр. УП-3, обр. УП-2 и Трудова книжка №1011/02.06.1971 г., в която е заверен процесният стаж, и изписаното име на работодателя в заверителния печат - ДФ „Стройманшинженеринг“ – СМИ „Строймашремонт“, както и несъответствие в наименованието на длъжностите.

В представеното Удостоверение обр. УП-30 е посочено, че ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ е правопреемник на СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“ със Заповед №54/14.06.1990 г. на МИП, но вписването не съответства на

действителната фактическа и правна обстановка.

Установено е още, че с решение от 03.01.1997г. на СГС на основание чл. 630 от ТЗ ДФ "С." е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г., и е открито производство по несъстоятелност, като за синдик е назначен Г. Т. Х. /ДВ, бр. 29/08.04.1997г./ . Това обстоятелство не е отразено в представените образци, издадени по време, в което фирмата е в производство по несъстоятелност. С Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ "С.", на което е приет доклада на синдика, съгласно който протокол, в присъствието на Щ. Щ. – директор на ДФ "С.", е прието, че "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". В хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е дейност и документация към 07.04.1997 г. – факт, неоспорен от директора на фирмата, издаването на пенсионни документи на 15.01.1999 г. се явява спорно обстоятелство, индия за неистинност на удостоверения, за които се твърди, че са издадени въз основа на унищожена към 07.04.1997 г. документация.

След извършена преценка, че лицето не отговаря на законовите предпоставки, регламентирани в чл.68, ал.1-2 от КСО и 69б от КСО, е издадено разпореждане №[ЕГН]/226 от 26.01.2018 г. на ръководител ПО за отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл.68, ал.1-2 от КСО и чл.69б от КСО.

С определение № 7162 от 25.09.2020г. по адм. дело № 9238/2020 по описа на АССГ, съдът изпратил преписката на Директора на ТП на НОИ –С. град с указание за издаване на мотивирано решение по жалба вх. № 1012-21-1621 от 10.12.2018г. от В. Г. Г. срещу Разпореждане № 530831/226/ от 26.01.2018г. на Ръководител ПО в ТП на НОИ –С. град. Именно в изпълнение на това определение е постановено оспореното понастоящем решение № 2153-21-92/02.04.2021г.,с което жалбата е отхвърлена.

В съдебно заседание, проведено на 19.01.2021г., процесуалният представител на ответника, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, е оспорил истинността, на официални документи, представени от жалбоподателя, а именно на: трудова книжка № 1011/02.06.1971 г., изд. от ЖП-Завод Г. Д., досежно стажа в Ж."Г.Д." и Образец УП-30 № XIV-172/28.09.1991 г., издаден от Железопътен завод - С.; удостоверения обр. УП-30 изх. №16-3/15.01.1999 г., изд. от ДФ "С." СМИ „Строймашремонт“ и удостоверение обр. УП-2 с изх.№16-2/15.01.1999 г., издадено от ДФ "С." СМИ „Строймашремонт“.

В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК по безспорен и категоричен начин се установява следното:

Относно Образец УП-30 изх. №XIV-172/28.09.1991г., изд. от Железопътен завод - С. за трудов стаж за периодите от 02.06.1971 г. до 13.01.1974 г., от 30.10.1974 г. до 10.01.1975 г. и от 15.10.1990 г. до 20.08.1991 г. на длъжност „шлосер по ремонт на машини в леярен цех“ в Ж. „Г. Д.“ с обща продължителност 3 години, 07 месеца и 25 дни, с предложение за категоризиране на труда от първа категория на основание т. 4а, б. „н“ от ПКТП /отм./ и Трудова книжка № 1011/02.06.1971 г., издадена от Ж. „Г. Д.“, съдът приема за установено, че в ТК издадена на 02.06.1971г. е вписан е паспорт № щп 177129, издаден на 14.01.1976, което е обективно невъзможно. Заверката на стажа в ТК и в удостоверение обр.УП-30 УП-30 № XIV-172/28.09.1991г., издадено от Железопътен завод - С., е направена с печат Ж. „Г.Д.“, което наименование не отговаря на правноорганизационна форма към датата на заверката и на издаване на образца. Ж. „Г.Д.“ съществува до 1989г. когато СГС с решение регистрира под №

27/25.04.1989г. Държавна фирма „Транстехника”- С., във връзка с Решение № 50/1989г. на Министерски съвет, съгласно което, от обнародването в ДВ бр.40/26.05.1989г. прекратяват дейността различни правни субекти, сред които и Ж. „Г.Д.”. Със Заповед № 348/31.08.1990г. Железопътния завод преминава към фирма „Б.”. В този период е променено и наименованието на Железопътния завод на Железопътен завод-С..

Съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите, формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. Така, печата следва да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието, а подпечатаните документи, представени от жалбоподателя, са с печат на предприятие, което не е съществувало в правният мир към момента на извършване на заверката, предвид цитираните решение на МС и заповед за реструктуриране на Ж.„Г. Д.“. В представеното удостоверение обр.УП-30 липсва задължително изискуем реквизит, като не е вписано къде се съхраняват изплащателните документи, въз основа на които е издадено.

От приетите по делото доказателства безспорно се установява, че за процесните периоди вписани в ТК като стаж в Ж. Г. Д., както и в удостоверение УП-30 изх. № XIV-172/28.09.1991г., са налице несъответствия между наименованието на предприятието, вписано като издател на образеца – Железопътен завод - С., и наименованието на предприятието, с чийто печат същият е подпечатан – Ф Б. - Ж. „Г. Д.” – С., като обединението Б. има различна правноорганизационна структура.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК, съдът приема, че Трудова книжка № 1011/02.06.1971 г., издадена от Ж. „Г. Д.“ на жалбоподателят и Удостоверение обр. УП-30 № XIV-172/28.09.1991г., издадено от Железопътен завод - С., не отразяват вярно посочените по-горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателя, т.е. са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

По отношение на стажа на жалбоподателя в ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ Образец УП-30 №16-3/15.01.1999 г. и Образец УП-2 №16-2/15.01.1999 г., издаден от ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“ съдът приема за установено следното:

Констатира се несъответствие между наименованието на работодателя ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“, посочен в положения щемпел като издател на обр. УП-3, обр. УП-2 и Трудова книжка №1011/02.06.1971 г., в която е заверен процесният стаж, и изписаното име на работодателя в заверителния печат - ДФ „Стройманшинженеринг“ – СМИ „Строймашремонт“, както и несъответствие в наименованието на длъжностите.

В Удостоверение образец Образец УП-30 №16-3/15.01.1999 г. е посочено, че ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ е правопреемник на СО „Вагоностроене“ и ДФ „Транстехника“ със Заповед №54/14.06.1990 г. на МИП, което изявление не съответства на доказателствата по делото и на обективната действителност. Видно от т.2 от цитираната Заповед № 54/14.06.1990г. на Министерство на икономиката и промишлеността, образуваната фирма с държавно участие „С.” е правопреемник на дъщерната фирма „С.” от фирмата „Транстехника”- С., образувана с Решение № 50 на МС от 1989г. Съгласно заповедта, ДФ „С.” поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирмата „Транстехника” по баланса ѝ към 31 май 1990г.”, а ДФ „Транстехника” е правопреемник на СО

„Вагоностроене“/ДВ бр.40 от 26.05.1989г./ С Решение № 2/10.07.1990г. по ф.д. № 2839/89г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДФ „С.“, като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от ДФ „С.“. Поради това - ДФ „С.“ и нейното поделение СМИ „Строймашремонт“, не се явяват правопримемник нито на СО „Вагоностроене“, нито на цялата фирма „Транстехника“, а само на част от последната - дъщерната ѝ фирма „С.“. В този смисъл, записите в трудовата книжка и в образеца касаят несъществуващо в правния мир правопримемство.

От представените с молба на ответника документи, приети като доказателства по делото е видно, че ДФ „С.“ е била обявена в несъстоятелност с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т.д.№10131/1992г., като за начална дата на неплатежоспособността е определена 31.03.1993г. Според доклада от 07.04.1997г. на синдика, съдържащ се в делото по несъстоятелност, и представен по настоящото дело (л.234-238), липсват отчетни документи, като в т.1 на стр.4 от доклада е посочено, че „ Поради липсата на каквато и да е документация ” на фирмата „не може да се даде обективно и категорично заключение за неплатежоспособността на длъжника“. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност,“архивата е унищожена“.

В представеното удостоверение от жалбоподателят обр. УП-30 не е отразено обстоятелството, че фирмата е обявена в несъстоятелност. С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че Удостоверение Образец УП-30 №16-3/15.01.1999 г. и Образец УП-2 №16-2/15.01.1999г., издаден от ДФ „Строймашинжинеринг“ – СМИ „Строймашремонт“ са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Решението е връчено на жалбоподателя на 08.04.2021 г., видно от приложеното на л. 195 от делото известие за доставяне. Жалбата е подадена в 14-дневния срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, като са изложени фактическите и правните основания за издаването му. Не се констатира основания за нищожност на решението. Не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което следва да бъде преценено съответствието на издадения акт с приложимия материален закон.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че досежно документите, издадени от Ж. и от ДФ „С.“, е изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО, с което „се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендирания 10-годишен давностен срок. Посоченият в жалбата чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административният орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт. Събраните доказателства сочат, че към 19.09.2017г. жалбоподателят не е разполагал със спорните документи за трудов стаж Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“. Същите са представени пред осигурителния орган едва със заявление от 19.09.2017 г. за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Буди недоумение подобно поведение предвид факта, че последните допълват периоди на заверени в представената от лицето още през 2009 г. трудова книжка № 6456/15.01.1976г., за общо 7 год. 07 мес. и 25 дни осигурителен стаж и висок осигурителен доход, придобити до датата на инвалидизирането /01.12.2008 г./, а жалбоподателят е пропуснал възможността пенсията за инвалидност поради общо заболяване да бъде определена в действителен, много по-висок размер от този на изплащаната пенсия. Несъмнено се

налага обоснования извод, че оспорените документи са били съставени след датите на издаване посочени в тях, за целите на отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно Решение № 5164/20.04.2010 г. по адм. д. № 1403/2010г., ВАС приема, че съществуват три възможности за опровергаване на удостоверение, представено в пенсионното производство: първата - в хода на производството, развило се пред пенсионния орган, втората - по чл. 193 от ГПК с инцидентен установителен иск при наличие на правен спор, чието разрешаване е обусловено от истинността на удостоверението, и третата - с установителен иск по чл. 124, ал. 4, изпр. 1 от ГПК. В този смисъл са относими и Решение № 9326 от 13.07.2017г. на ВАС, според което опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи, както е допустимо и доказването, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила, както и Решение № 369/10.01.2019г. на ВАС по адм. д. № 8137/2018 г., според което, въпреки че трудовата книжка и образецът са правилно оформени, същите могат да не доказват трудовия стаж. Съгласно изводите на съда за неистинност на документите, представени от В. Г. Г., а именно Образец УП-30 №16-3/15.01.1999 г. за периода от 01.01.1995 г. до 31.12.1998 г., Образец УП-2 № 16-2/15.01.1999 г. за осигурителен доход за периода от 01.01.1995 г. до 31.12.1998 г. Образец УП-30 изх. №XIV-172/28.09.1991 г., изд. от Железопътен завод - С. за трудов стаж за периодите от 02.06.1971 г. до 13.01.1974 г., от 30.10.1974 г. до 10.01.1975 г. и от 15.10.1990 г. до 20.08.1991 г. и Трудова книжка № 1011/02.06.1971 г., издадена от Ж. „Г. Д.“, то правилно на основание чл.68 ал.1-2 вр. §4 ал.1 от ПЗР на КСО осигурителния орган е приел, че не са налице предпоставките за доказан осигурителен стаж за отпускане на пенсия за ОСВ на посоченото от жалбоподателя основание.

Само за допълнение, следва да бъде посочено, както и правилно е отбелязал пенсионният орган изложените изводи се подкрепят и от обстоятелството, че от 01.01.1997г. е въведено изискването работодателите/осигурителите да подават данни за осигурените при тях лица, чрез подаване на ежемесечни декларации, първоначално в НОИ, а по-късно в Националната агенция по приходите /НАП/. Чрез тези данни се поддържа Регистър на осигурените лица /РОЛ/, както за наетите по трудов договор лица, така и за самоосигуряващите се лица. Подаването на данни за осигурените лица за времето след 01.01.1997г. е задължително по силата на Инструкцията №1 на НОИ за подаване на данни от

осигурителите за осигурените при тях лица и от самоосигуряващите се лица. Тези данни са определени от законодателя като способ за установяване на осигурителен стаж и осигурителен доход, визиран в разпоредбата на чл.40, ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, според която осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

При извършена проверка в РОЛ се установява, че в периода 01.01.1997 г.-31.12.1998 г. за В. Г. Г. не се съдържат данни да е работил като лице, наето по трудов договор в ДФ "С." -СМИ „Строймашремонт“, съгласно посочените в образец УП-30 изх.№16-3 от 15.01.1999г., издаден от ДФ "С." -СМИ „Строймашремонт“ данни.

Приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, както е случаят с ДФ „С.“, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик. В конкретния случай от събраните доказателства се установява, че лицето не фигурира в разплащателната документация на ДФ "С.", предадена в ТП на НОИ - С. - град за удостоверения в описаните по-горе документи период.

С писмо № 1012-21-1621#8 от 05.01.2021г. на директор на дирекция „Държавен военноисторически архив“ се установява, че В. Г. Г. е постъпил на наборна военна служба в поделение 40750 на 02.10.1972 г. Същият е уволнен от редовната си служба на 29.12.1973г., на основание Заповед №0304 от тази дата на Командира на поделението, в изпълнение на Разпореждане №084/21.12.1973 г. на началника на Генералния щаб, поради постъпване на работа в МК „К.“. Лицето постъпва повторно на наборна военна служба заедно с родените през 1955 г. на 15.01.1975 г. в поделение 1605, съгласно Заповед №48/28.01.1975 г. на Командира на поделението и е уволнен на 19.10.1975 г. на основание Заповед №790/09.10.1975 г. на Командира на поделение 1730.

Съгласно удостовереното може да се обоснове извод, че В. Г. Г. в периода в който твърди, че е полагал труд в Ж. Г. Д., съгласно Образец УП-30 изх. №XIV-172/28.09.1991 г., изд. от Железопътен завод - С. за трудов стаж за периодите от 02.06.1971 г. до 13.01.1974 г., от 30.10.1974 г. всъщност е отбивал редовна военна служба. Основание да бъде освободен е именно започването му на работа в МК „К.“ съгласно сключен срочен договор съгласно Указ №4 за уреждане редовната военна служба на младежите, постъпили на работа в металургията, а поради неспазването му се е наложило Г. да постъпи повторно на наборна военна служба на

15.01.1975 г.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С оглед правната и фактическа сложност на делото, съдът намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, 55 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. Г. срещу Решение № 2153-21-92 от 02.04.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.- град., с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане разпореждане №[ЕГН]/226 от 26.01.2018 г. на длъжностното лице по “Пенсионно осигуряване”.

ОСЪЖДА В. Г. Г. ЕГН [ЕГН], [населено място] - 1324,[жк][жилищен адрес]0 да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 200 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: